

Fito Luri: «No sé escriure res que no tingui a veure amb el que visc»

Conversem amb el cantautor reusenc sobre el seu novè disc, 'Salvar l'ànima'



Fito Luri | Maria Gumà

Després de la seva entrega musicalment més contundent, *Diari de llambordes* (Kasba, 2020), **Fito Luri** presenta el novè disc, *Salvar l'ànima* (Kasba Music, 2022), un treball d'autoteràpia emocional i transcendent que s'acompanya d'un llibre en què es plasmen tots els poemes que han configurat el procés de creació de les cançons. Parlem amb el cantautor reusenc sobre aquest nou treball.

El disc es titula 'Salvar l'ànima'. El títol és una manera de verbalitzar un procés terapèutic?

Sí, justament és així. Moltes vegades em diuen que la meua música és massa tova i no apta per a diabètics. Però en el fons aquest judici està molt lluny de la realitat, ja que amb les cançons necessito compensar el fet que, de vegades, la vida no és tan bonica com ens agradaria.

Cadascun dels teus discos és una adaptació d'històries especialment sentides.

Sí, perquè amb cada disc procuro escriure poemes basats en sentiments personals -que contràriament a la música, solen ser durs- i després els musico amb un caràcter melòdic per compensar el dolor intern de què parlen les lletres.

El procés de fer les cançons és més aviat introspectiu, o adreçat al teu entorn i les persones que t'envolten?

És un procés totalment introspectiu. Amb els anys he anat veient que estic lluny del mètode convencional que tenim entès com a indústria musical i, malgrat que soc a dins del mercat i que m'agrada molt ser-hi, cada cop faig més cançons per a mi i no tant per als altres. Tot i això, és cert que de vegades quan escric aquest tipus de cançons d'alguna manera també acabo arribant als altres, perquè són tan sinceres que algunes persones s'hi poden sentir identificades.

A 'Diari de llambordes' dialogaves entre el teu passat i el present. El nou disc segueix aquesta línia?

No sé escriure res que no tingui a veure amb el que visc. I, per tant, segueix la mateixa línia. *Diari de llambordes* va passar molt desapercebut a causa de la pandèmia, tot i que el vaig gravar amb **Marc Parrot** i considero que és un dels meus millors discos.

Aquella contundència s'ha transformat en un disc més íntim?

L'anterior el vam gravar a mig confinament, i el que havia de ser un disc tranquil va acabar sent contundent i elèctric. Ara, en canvi, he conservat els sons elèctrics, però he abaixat revolucions. Els meus discos són un fil conductor en què les lletres d'abans i d'ara tenen molt a veure i comparteixen lligams.

En aquest cas, 'Salvar l'ànima' s'acompanya d'un llibre que inclou altres poemes no inclosos al disc.

La veritat és que de vegades faig lletres que no sé musicar. He anat acumulant molts poemes i lletres que tenia al calaix, i vaig considerar que havien de veure la llum d'alguna manera. Les meves cançons i aquests poemes tenen una connexió directa i, per tant, no descarto que no sigui l'únic, sinó el primer de molts altres. És molt gratificant que tots els textos que no acaben sent una cançó puguin esdevenir també part del disc.

Per tant, a partir de la idea del disc vas acabar fent el llibre o a l'inrevés?

El disc va ser el punt de partida. De fet, tinc més cançons que no he publicat al llibre, perquè són molt més dures i crues. Els meus poemes i cançons són sempre molt sincers, de manera que aquest mètode m'ha anat molt bé per recuperar escrits que altrament haurien acabat al fons d'un calaix o en una llibreta malmesa.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=F6hVfcCTkYw>

Per què has seguit un ordre totalment diferent al disc respecte al llibre?

Perquè el llibre forma part del procés i l'àlbum és el resultat de tot plegat. Un cop gravades les cançons, vaig decidir l'ordre adequat per al disc. En canvi el llibre segueix un procés més anàrquic i caòtic, perquè està ordenat de manera cronològica. El llibre i el disc no tenen res a veure, perquè han seguit processos diferents però alhora surten del mateix lloc.

El llibre plasma la idea d'un camí que cites just abans del pròleg.

Sí, la veritat és que m'he sentit molt còmode amb la idea del camí. El fet de mostrar el procés m'ha anat molt bé per tal de donar-li un sentit. Quan arribo a casa al vespre o estic prenent un cafè i em ve un idea necessito escriure-la. Moltes vegades queda en un no-res. Ara, gràcies al llibre, he pogut recuperar moltes d'aquestes idees i escrits, i no han quedat oblidades en terra de ningú.

La cançó "Tot i els cops" parla de la inspiració per a la creació. Quina és la pedra de toc?

a vida té dos vessants, el previsible i l'imprevisible, que formen part del procés creatiu i és el que provoca l'impuls creatiu. A la vida et trobes amb situacions que pots preveure, perquè saps que fent segons què acabarà passant una cosa en concret, però altres vegades no pots preveure què passarà.



Fito Luri Foto: Maria Gumà

"Cafè Nostàlgia" lliga passat i present a través de l'amor. Per què vas decidir utilitzar aquest lloc per verbalitzar la idea?

"Cafè Nostàlgia" és un cançó que no està inspirada en un cafè determinat ni té mar, però té molta nostàlgia. He utilitzat aquestes dues paraules perquè a la vida sempre hi ha un racó -que no cal que sigui precisament un cafè- que m'evoca els sentiments nostàlgics.

Els sentiments nostàlgics que descrius també poden ser gratificants?

Sí, d'alguna manera, la lletra descriu una situació en què no em trobo en les millors condicions però en canvi el que m'aporta el fet d'estar en aquest indret és molt gratificant. D'altra banda, aquest joc de paraules del títol es refereix a un lloc imaginari que em permet escriure des de la nostàlgia, en el qual el passat, el present i el futur poden ser igual de vàlids.